

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: En christen har et kæmpe-mood

Citation: Brorson, Hans Adolph: "En christen har et kæmpe-mood", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 194*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02valshoot-workid100080/facsimile.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Saa vil du ind i din forstand
 GUDs store almagt skrænke;
 O daarlighed! GUDs arm er fri,
 Gjør hvad hand vil, langt meer end vi
 Kand tænke og begiere.

12. Er hans det hele rige ey
 Fuldt af forundrings sager?
 Hand gaacr, hvor der er ingen vey,
 Hvor intet er, hand tager;
 Den ære du ham give maa,
 Saa freant du vil den glæde naae,
 Hans helligdom at skue.

2. Om allehaande aandelig Striid. 401

Nr. 200.

En christen har et kæmpe-mood
 Og kræfter til at stride,
 Hand feyer verden, kiød og blod
 Og satan selv til side,
 Indvortes og
 Udvortes tog
 Hand u-ophørlig finder,
 Dog altid overvinder.

2. Tilforne var jeg heet forsagt,
 Og kunde intet lide,
 Til GUD mig satte selv paa vagt,
 Og jeg fik kraft at stride.

11, 3: *våll* *våll* I. 12, 2: *juidl* *juidl* I.
 Nr. 200, III-7.

11, 3-4: *ind* ... *skrænke*] *spærre inde*. -- 11, 5: *daarlighed*] *dårskab*. -- 11, 6-7: *Et* 3, 20. -- 12, 1: *hans det hele rige*] *hele hans rige*. -- 12, 2: *forundrings sager*] *foranderlige ting*, jfr. nr. 221, 4, 1. -- 12, 3: *Mt* 14, 25. -- 12, 4: *Lk* 10, 21.
 Nr. 200. Oversættelse. Ein christ, ein tapfær krieges-held, forfatter?, Schr. s. 872.
 -- 1, 6: *tog*] *felttog*, *kamp*, jfr. Svane-Sang, nr. II, 2, 2; XXXIX, 1, 1. -- 1, 8: *overvinder*] *her* og i mange af de følgende vers brugt intransitivt = *sejre*. -- 2, 2: *kænde intet lide*] *kunne ikke lide mig i lidelse*.

Din styrke vi
 Os føre i,
 Saa faae vi ret i sinde
 At stride og at vinde.

3. Jeg sagde: jeg er all for ræd
 Og ringe til at kæmpe,
 Som intet har at stride med,
 Saa stor en magt at dæmpe,
 GUD hielpe mig
 Dog naadelig,
 Og lad mig naade finde.
 Saa kand jeg overvinde.

4. Jeg lod mit egensindigt sind
 Med kjødets lyst betage,
 Paa verdens fred jeg lagde vind
 Og søgte gode dage,
 Men jeg har lært,
 Hvad mig var kiært
 At gribe an og binde,
 Mig selv at overvinde.

5. Ja falder det mig ind igien,
 Og vil mig liflig smage,
 Jeg skal ved JEsu død det hen
 I øyeblikket jage,
 Den søde lyst
 Udi mit bryst
 Skal ingen hvile finde,
 Jeg vil den overvinde.

2, 6: føre; Jærer I. 2, 7: [faae] faaer I. 3, 8: saa kand jeg] saa skal jeg 11-2.

2, 5-6: vi os føre i] vi ifærer os, jfr. Lk. 24, 49. — 3, 3: som] jeg, som. — 3, 3-4: jeg har ingen våben at kæmpe med for at overvinde (dæmpe) så stor en magt. — 4, 2: med] vi ville sige: af. — 4, 3: verdens fred] fred med verden, jfr. Jak. 4, 4. — 4, 7: gribe an] angribe; binde] tage til fange, lægge hånd på. — 5, 1: det] at lægge vind på fred med verden o. s. v., 4, 5-6. — 5, 3: hen] bort. — 5, 4: i øyeblikket] på øjeblikket. — 5, 5: den søde lyst] den lokkende syndelyst.

6. Vil verdens gode ord og had
 Mig skrekke og forføre,
 Jeg spytter ad den lokke-mad, 402
 Og gift mig ey kand røre,
 Thi had og gunst
 Er kun en dunst
 De daarlige at blinde,
 Men jeg skal overvinde.

7. Har jeg kun trængsel hvor jeg mig
 I denne verden vender,
 Saa har jeg dog min JEsu! dig,
 Som mig i nøden kiender,
 Hvert hug og saar,
 Mit hierte faaer,
 Det vil du selv forbinde,
 At jeg kand overvinde.

8. Vil verden skenke spot og spec,
 Det kun min krone zierer,
 Som rosen op af tornene
 Til brude-krandse spirer,
 Om tusinde
 Blodtørstige
 Sig lode mod mig finde,
 Jeg vil dog overvinde.

9. Vil satan i sin løve-bud
 Mit arme hierte skrekke,
 Gud vil sin kylling og sin brud
 Med almagts vinger dekke,

6, 3-4: Arisæd har ændret interpunktionen i LP-7, så der står: *Jeg spytter ad den Lokke-Mad Og Gift, mig ey kand røre*. Næppe nødvendigt. 7, 7: *vil vil I*.

6, 1-2: En bibelske: *gode ord* svarer til *forføre, had* til *skrekke*. — 8, 4: jfr. Mk. 16, 18. — 8, 5-6: jfr. nr. 182, 3, 6-8. — 6, 7: *daarlige* [tåbelige]. — 8, 2: *zierer* [pryder]. — 8, 3-4: Billedet er Brorsons; originalen har et andet: *Sie (a: die welt) musz an meiner ehren eron!* Die edelsteine mehren; herfra har Brorson hentet *min krone zierer* i l. 2. — 8, 7: *sig lode mod mig finde* [indlandt sig for at kæmpe mod mig]. — 9, 1: 1. Pet. 5, 8. — 9, 3: *kylling* [Mt. 23, 37; brud] [Højs. 4, 8 Øg.; Joh. 3, 29].

Er hand saa vild
Som pulver ild,
GUD skal hans magt vel binde,
At jeg kand overvinde.

10. Men kommer hand i faare-skind,
Og med en engle-mine,
En tilladt lyst mig skyder ind,
Fra kampen lidt at trine,
Saa seer jeg snart
Hans slange-art,
Naar jeg mig ret besinder,
Og straxen overvinder.

11. Men vil du selv, o Gud! imød
Mig orm og aske krige,
Nu da, vel an, jeg holder fod,
Et straae-bredt ey vil vige,
Skiønt det skal staae
Lidt længe paa,
Det skal sig dog vel finde,
GUD vil jeg overvinde.

403

12. Vil GUD mit øye lukke til,
Saa blind fornuften gjøre,
At jeg ey veed, hvad vey hand vil
Mig arme synder føre,
At min forstand
I nøden kand
Ey nogen udgang finde,
Dog vil jeg overvinde.

11, 1: vil] vilt I.

9, 6: pulver] krudt; ordet står ikke i originalen. — 10, 1: Mt. 7, 15. — 10, 2: 2. Kor. 11, 14. — 10, 3-4: Satsen vækker en i sig selv illudelig lyst, for at jeg skal standse lidt med kampen. — 10, 6: 1. Mos. 3, 1 Jg.; 2. Kor. 11, 3; Jch. Ah. 12, 9. — 10, 8: straxen] straks. — V. 11 bygger på 1. Mos. 32, 24—30; originalen taler om mit GUD wie Jacob ringen. — 11, 3: holder] fod] holder stand. — 11, 5: skiønt] selv om. — 11, 7: det skal sig finde] det skal gå i live. — 12, 5: at] så at.

13. Saa skrekker mig og døden ey,
Jeg er alt død i tiden,
Og døden er den himmel-vey,
Som jeg alt længe siden
Har vandret paa,
Og did at gaae,
Hvor ingen taarer rinde,
Da kand jeg overvinde.

14. Hvad har det kostet megen striid,
Mig selv at overgive!
Med verden i en stakket tiid
Jeg og vil færdig blive,
Paa hende seer
Jeg ikke meer,
Naar hun, som død, mig finder,
Da er jeg stærk, og vinder.

15. Klenodiet er for mig sat,
Thi vil jeg tapper stride,
Med ingen fiende dag og nat
Af nogen stilstand vide.
Frisk løs derpaa,
Jeg seer dem staae,
Som seyer-krandsen binde;
Kun sagen er, at vinde.

15, 3: *ingen| nogen II*:

13, 2: Kol. 2, 20; 3, 3 om de kristne som afdøde fra verden; *alt i tiden!* allerede her i det dødelige liv. — 13, 3-7: Digterens mening er at sige, at døden for ham er 2 ting: 1) den vej, han længe har vandret på, nemlig stadig dødelse af skolets (Rom. 8, 13; Kol. 3, 5), 1-3-5, og 2) ved den legemlige død at gå derhen, hvor ingen taarer rinder, 1.6-7. — 13, 8: da| når det forholder sig sådan. — 14, 1: *hvad!* hvor. — 14, 5: *hende!* verden. — 14, 7: *som død!* adød fra verden, 13, 2. — 15, 1: *klenodiet er sat!* kampprisen er adsat, Pil. 3, 14, hvor det i de gamle oversættelser hedder: "Jeg ... jager ... efter det klenod, som hører til det Guds rald, som er herovenfra." — 15, 6: *dem!* englens. — 15, 8: *kun sagen er!* sagen er kun, det gælder kun om.